

Se aude plâns de toamnă

Aspiranta

Se aude plâns de toamnă printre ramuri,
Căci doare verdele rămas din loc în loc,
Privesc cum ploaia alunecă pe geamuri
Cu picături răzlețe, parcă în straniu joc.
Și cerul stă ascuns sub falduri gri de nori,
Iar vântul risipește arome dulci-amare,
Degeaba mă prefac, tot mă cuprind fiori
Gândindu-mă la iarna ce se aude-n zare.

Hălăduiesc cu mintea, făr'a avea un sens
Dorind un răsărit să-mi mângâie suflarea,
Dar frunza spune nu, prin galbenul intens,
Mai am de așteptat ca să-mi găsesc cărarea.
Și chem dorința vie cea în visări păstrată
Ca eu să trec cu bine peste o veche punte,
Tresar pentru o clipă văzând frunza uscată
Ce-mi amintește, iarăși, de clipele cărunte.

Însă pe-un gând m-așteaptă poemul arămiu
Încununat cu frunze din ramuri de măslin,
Vreau să-l feresc de fals cât nu e prea târziu,
Ca el să-mi lumineze cărarea spre divin.
Și dintr-odată simt că nu mai am povară,
Plutesc fără hotar pe aripi mari de vânt
Și ating o rază mică ce peste nouri zboară,
Apoi prin rugă mută o pun lângă cuvânt.